

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: sekr. Katarzyna Kaczmarek

przy udziale oskarżyciela publicznego: B. H. (1) z (...) w Ł.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 lutego 2018 roku i 22 marca 2018 roku

sprawy przeciwko:

1. **G. M. (1) (M.)** urodzonemu (...) w K., synowi G. i M. z domu P.

oskarżonemu o to, że:

I w listopadzie 2015 r. i w grudniu 2015 r. w lokalu w B. przy ul. (...) wspólnie i porozumieniu z Ł. K. (1) urządzał gry na automatach B. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz H. (...) bez numeru, wbrew art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks

2. **Ł. K. (1) (K.)** urodzonemu (...) w K., synowi K. i E. z domu W. w postępowaniu w stosunku do nieobecnych

oskarżonego o to, że:

II w listopadzie 2015 r. i w grudniu 2015 r. w lokalu w B. przy ul. (...) wspólnie i porozumieniu z G. M. (1) urządzał gry na automatach B. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz H. (...) bez numeru, wbrew art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks

1) oskarżonych G. M. (1) (M.) i Ł. K. (1) (K.) uznaje za winnych dokonania zarzucanych im czynów z tą zmianą w opisach czynów, że w miejsce daty ich popełnienia „w listopadzie 2015 r. i w grudniu 2015 r.” przyjmuje „w okresie od 10 listopada 2015 roku do 18 grudnia 2015 roku” i za to wymierza im kary:

- G. M. (1) za czyn z punktu I wypełniający dyspozycję art. 107§ 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

- Ł. K. (1) za czyn z punktu II wypełniający dyspozycję art. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks na podstawie art. 107 § 1 kks 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2) na podstawie art. 30§1 i § 5 kks orzeka przepadek automatów do gier B. H. (2) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), (...) bez numeru wraz z ich zawartością szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 01 (k-33 akt) pod pozycjami od 1 do 4 i numerami Drz od (...) do (...);

3) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. U. kwotę 612 (sześćset dwanaście) złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. K. (1) z urzędu oraz kwotę 140,76 (sto czterdzieści 76/100) z tytułu podatku VAT;

4) zasądza od oskarżonego G. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych opłaty i 463,66 (czteryście sześćdziesiąt trzy 66/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków;

5) zasądza od oskarżonego Ł. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i 832,76 (osiemset trzydzieści dwa 76/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 885/17

UZASADNIENIE

G. M. (1) został oskarżony o to, że:

I w listopadzie 2015 r. i w grudniu 2015 r. w lokalu w B. przy ul. (...) wspólnie i porozumieniu z Ł. K. (1) urządzał gry na automatach B. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz H. (...) bez numeru, wbrew art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks

Ł. K. (1) został oskarżony o to, że:

II w listopadzie 2015 r. i w grudniu 2015 r. w lokalu w B. przy ul. (...) wspólnie i porozumieniu z G. M. (1) urządzał gry na automatach B. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz H. (...) bez numeru, wbrew art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. M. (1) (...) spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz Ł. K. (1) podjęli współpracę w zakresie wstawiania automatów do gier, do wyszukiwanych przez siebie lokali. G. M. (1) wynajmował lokale dla spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., a następnie podnajmował te lokale spółce (...) z siedzibą w K.. Z W. C. skontaktował się przedstawiciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. i polecił znalezienie lokalu do wynajęcia w B.. Przedstawiciel ten dzwonił z zastrzeżonego numeru bądź kontaktował się z nim mailowo. W dniu 10 listopada 2015 roku doszło do zawarcia między U. W. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. umowy najmu na podstawie, której następnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w dniu 16 listopada 2015 r. zawarła umowę podnajmu lokalu ze spółką (...) z siedzibą w K.. G. M. (1) był (...) spółki C. W. do 22 lipca 2016 roku. Ł. K. (1) w tym czasie był osobą zajmującą się prowadzeniem gier na automatach do gry na terenie całego kraju, gdyż już od 2016 roku był wielokrotnie karany prawomocnymi wyrokami różnych sądów za czyny z art. 107§ 1 kks,

(dowód: zeznania W. C. k. 279 odw. w zw. z k. 77 odw. od słów „kojarzę lokal” do „w tej sprawie”, umowa najmu k. 45-46, umowa podnajmu lokalu k. 55, uchwała nr 3 o odwołaniu G. M. k- 130, dane o karalności Ł. K. k-241-249)

Wcześniej lokal przy ul. (...) w B. wynajmowała E. T.. Kiedy wypowiedziała umowę najmu U. W., która przebywała na stałe za granicą poprosiła E. T., aby wywiesiła w lokalu kartkę „do wynajęcia”. Po jakimś czasie zgłosił się do niej młody mężczyzna, który powiedział, że chciałby wynająć ten lokal pod działalność związaną z automatami. U. W. wyraziła telefonicznie zgodę na wynajęcie lokalu po tym jak zostanie wpłacone wadium. Następnie E. T. wydała klucze od lokalu. Nad lokalem opiekę sprawował A. K. oraz D. K., która miała upoważnienie U. W..

(dwód: zeznania E. T. k. 280, k. 52 odw. – 53, k. 72 odw. – 73)

W dniu 18 grudnia 2015 r. w lokalu przy ul. (...) w B. funkcjonariusze celni (...) w (...) (...) w P. – G. B., M. B., J. D., P. K. przeprowadzili czynności kontrolne w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych. W lokalu ujawnione zostały cztery urządzenia do gier o nazwie B. (...) numer (...), (...) numer (...), (...) numer (...), (...) bez numer. W trakcie kontroli obecna była M. H. i nie przedstawiła kontrolującą zezwolenia na urządzanie i prowadzenie gier hazardowych. Funkcjonariusze służby celnej zgodnie z art. 32 ust 1 pkt 13 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o służbie celnej przeprowadzili eksperyment. W przeprowadzonych grach w drodze eksperymentu stwierdzono, iż grający nie miał wpływu na ułożenie się symboli ponieważ ich konfiguracja na ekranie zależna była jedynie od urządzenia. W związku z tym w przeprowadzonych grach występował element losowości. Ponadto w grach padały wygrane rzeczowe w postaci punktów, za które można było kontynuować grę bez konieczności wpłaty gotówki. W prowadzonych grach występował także cel komercyjny, gdyż grający aby zagrać musiał zakredytować urządzenia wpłacanym banknotem. Ponadto w urządzeniach (...) numer (...) i (...) numer (...) miały możliwość wypłacenia wygranej.

(dowód: zeznania M. H. k. 270 w zw. z k. 25 odw. od słów „w dniu dzisiejszym” do „swojego chłopaka” i k. 82 odw. od słów „w dniu kontroli” do „wynagrodzenia za pracę”, protokół kontroli k. 2-6, nagranie z eksperymentu k. 7, protokół oględzin urządzeń do gier k. 20-22, protokół zatrzymania automatów k. 16-19)

G. M. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W trakcie popełnienia zarzucanego mu czynu miał całkowicie zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego może brać udział w toczącym się postępowaniu i prowadzić samodzielnie rozsądną obronę.

(dowód: opinia psychiatryczna k. 223-225)

G. M. (1) ma (...) lat, posiada wykształcenie średnie. Jest żonaty i ma troje dzieci w wieku (...) lat, (...) lata i (...) lata. Ze względu na stan zdrowia nie pracuje. Nie był karany przed popełnieniem czynu zarzucanego mu w niniejszej sprawie. Był natomiast karany za czyn z art.107 § 1 kks prawomocnym wyrokiem SR dla Krakowa – Podgórze z 04.08.2016 r. w sprawie sygn. akt II K 551/16/P na karę grzywny.

(dowód: oświadczenie oskarżonego k. 215, karta karna k. 232-233)

Oskarżony G. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.269odw. w zw. z k. 215odw.)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd ograniczył uzasadnienie w niniejszej sprawie jedynie do osoby oskarżonego G. M. (1), bowiem orzeczenie w stosunku do Ł. K. (1) jest prawomocne.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o protokoły kontroli przeprowadzonych przez funkcjonariuszy celnych (...) w P. wraz protokołami oględzin automatów do gry, kserokopie umowy najmu oraz podnajmu lokalu. Przebieg kontroli oraz wskazana dokumentacja nie budzi wątpliwości, a także żadna ze stron do powyższego nie wносиła zastrzeżeń, dlatego też należało przypisać im walor wiarygodności. Sąd uznał za zgodne z prawdą zeznania świadka W. C. i E. T., gdyż korespondowały one z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Automaty należące do (...) Sp. z o.o. same wypłacały wygrane pieniężne i zostały wstawione do wymienionego lokalu na podstawie umowy podnajmu, którą spółka (...) zawarła ze spółką (...). Na uwadze należy mieć przemyślany i aplanowany sposób działania (...) tych spółek, a więc obu oskarżonych. Podejmowali oni specjalne zabiegi, aby jak najbardziej oddalić od siebie jakiegokolwiek podejrzenia tj. wkorzystywanie podnajmu, komunikowanie się z W. C. za pomocą wiadomości mailowych i z zastrzeżonych numerów telefonów, a w ostateczności nawet nastąpiła zmiana (...) spółki C. W., ale już po okresie objętym zarzutem.

Zeznania M. H. oraz A. K. nie wskazywały na istotne dla sprawy okoliczności.

Bezspornym jest, iż (...) Sp. z o.o. ani spółka (...) nie posiadała koncesji na prowadzenie kasyna gry. Oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, ale także nie kwestionował tego, że nie dysponował odpowiednią koncesją lub zezwoleniem do prowadzenia gier hazardowych..

Istotną kwestią dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej skarbowej było rozważenie kwestii notyfikacji przepisów art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych i ewentualnego działania w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu czynu

Problem ten został najpierw rozstrzygnięty przez (...). W dniu 13 października 2016 roku (...) wydał orzeczenie w sprawie C-305/15, zgodnie z którym przepis taki jak art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. W tych okolicznościach nie ma konieczności badania skutków naruszenia obowiązku zgłoszenia przepisów technicznych. Z całości powyższych rozważań wynikało, że na zadane pytanie (...) udzielił odpowiedzi, iż art. 1 dyrektywy 98/34 należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Przede wszystkim jednak takie kompleksowe oceny prawne zostały przeprowadzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16 (OSNKW 2017, nr 2, poz. 7). Oceny te odnosiły się zarówno do płaszczyzny przepisów krajowych, jak i prawa unijnego, także w kontekście przepisu art. 91 ust. 3 Konstytucji RP, w związku z treścią wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 października 2016 r., C-303/15. Podjęta w składzie siedmiu sędziów uchwała Sądu Najwyższego ujmuje wszystkie te elementy prawne, które były rozważane w sprzecznych - jeśli chodzi o poglądy prawne co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych - orzeczeniach Sądu Najwyższego, przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Pełność jej argumentacji, niepominięcie żadnego obszaru normatywnego „sporu o prawo”, logika wywodu oraz spójność wniosków daje podstawę do przyjęcia, że pogląd prawny w niej wyrażony jest trafny.

Pamiętać również należy, że zgodnie z dyspozycją art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych grami na automatach są gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych i elektronicznych, w tym komputerowych, zawierające element losowości. Status gier na automatach posiadają również gry na takich urządzeniach, organizowane w celach komercyjnych, o charakterze losowym, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej (art. 2 ust. 5 ustawy o grach hazardowych). Niewątpliwie w niniejszej sprawie mamy do czynienia z automatami w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy o grach hazardowych, co zresztą nie było kwestionowane.

Akceptując zatem ocenę, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie miał charakteru technicznego, a oskarżony nie dysponował koncesją na prowadzenie kasyna gry i prowadził gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy o grach hazardowych poza kasynem Sąd uznał G. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, że jako czas popełnienia czynu podał okres od 10 listopada 2015 roku do 18 grudnia 2015 roku, zgodnie z datą zawarcia umowy oraz dniem przeprowadzenia kontroli przez urzędników.

Czyn G. M. (1) wyczerpywał znamiona art. 9 § 3 kks, ponieważ popełnił go będąc (...) spółki zajmując się sprawami gospodarczymi wymienionej osoby prawnej.

Przed przypisaniem odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonemu kwestią jaką należało rozważyć było pozostawanie oskarżonego w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu czynu.

Jak trafnie zauważa Z. R. (Z problematyki błędu, s. 181 i n.) błąd w postaci nieświadomości tego, że działa się "wbrew przepisom" może oznaczać dwie sytuacje:

1) sprawca nie zna dopełniającego blankietową dyspozycję karną przepisu prawa finansowego, a co za tym idzie, nie wie także, że jego naruszenie jest zabronione przez prawo karne skarbowe albo

2) sprawca znając przepis prawa finansowego (czyli wiedząc, że jego zachowanie jest w świetle tego przepisu bezprawne), nie wie tylko tego, że naruszenie tego przepisu jest także karalne przez prawo karne skarbowe.

W sytuacji drugiej mamy do czynienia z nieświadomością karalności, o której mowa w art. 10 § 4 kks, natomiast w sytuacji pierwszej – z błędem co do ustawowego znamienia, o którym mowa w art. 10 § 1 kks. Należy zgodzić się z poglądem, według którego w przypadku prawa karnego skarbowego blankietowo odsyłającego do prawa finansowego błąd ma postać podwójną, ale nie w tym sensie, jak w przepisach dotyczących przestępstw nieumyślnych, gdzie błąd co do faktu pociąga za sobą błąd co do prawa, lecz odwrotnie – tu błąd co do faktu jest następstwem błędu co do prawa (do którego przepis karny odsyła). Nieświadomość finansowego przepisu dopełniającego jest pierwotnie nieświadomością jego treści, nie zaś oceny zawartej dopiero w przepisie karnym, która to nieświadomość oceny pojawia się wtórnie, jako błąd następczy (Z. R., Z problematyki błędu, s. 181). Tak więc np. jeżeli sprawca nie zna określonej ustawy podatkowej i przez to nie jest świadom obowiązku oznaczania określonych wyrobów akcyzowych znakami akcyzy (art. 63 § 1 KKS), to sytuację taką należy rozpatrywać jako błąd co do faktu w myśl art. 10 § 1 kks. Również z błędem co do faktu wyłączającym umyślność będziemy mieli do czynienia, gdy np. sprawca jest przekonany, że prawidłowo prowadzi księgę, podczas gdy w rzeczywistości prowadzi ją wadliwie (art. 61 § 3 kks). Według art. 53 § 23 kks, księga wadliwa jest to księga prowadzona niezgodnie z przepisami prawa, zatem nieświadomość tego, że działa się niezgodnie z przepisami prawa jest błędem co do ustawowego znamienia czynu (zob. V. Konarska-Wrzosek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 66).

W podsumowaniu uwag dotyczących problematyki błędu co do prawa należy zgodzić się z poglądem T. G. (T. Grzegorzczak, Komentarz, s. 72), iż rozwiązanie przyjęte w art. 10 § 4 KKS oznacza postawienie przed sprawcą mniejszych wymagań, niż w KK, jednak trafny wydaje się także pogląd, iż w zasadzie dość trudno sobie wyobrazić w praktyce usprawiedliwioną nieświadomość karalności czynu.

W realiach przedmiotowej sprawy o błędzie co do karalności czynu nie może być mowy. Oskarżony był zobowiązany znać ustawę o grach hazardowych, bowiem zajmował się działalnością związaną z prowadzeniem gier na automatach. Wiedział również, że jej naruszenie jest karane przez kodeks karny skarbowy. Rozbieżną linię orzecniczą oraz wprowadzanie umowy najmu i podnajmu wykorzystywał dla swojej przestępczej działalności. Ponadto przedstawiciel tej firmy kontaktował się z W. C. właśnie w celu wyszukania lokalu na działalność związaną z grami na automatach uprzedzając, że jest ona legalna. Oskarżony jako (...) spółki C. W. dobrze wiedział czym jego spółka się zajmuje. Ponadto on osobiście podpisywał umowę najmu i podnajmu lokalu, w którym prowadzone były gry na automatach do gier. Podsumowując błąd co do prawa nie występuje w sytuacji rozbieżnej linii orzecniczej, a sytuacji całkowitej nieświadomości, że jakiś przepis prawa zabrania określonego zachowania. Przy czym nieświadomość ta nie może wynikać z nieznamienia prawa lecz z usprawiedliwionych względów, co w realiach niniejszej sprawy oczywiście nie miało miejsca.

Oskarżony wynajmował lokal w małym mieście z dala od miejsca swojego zamieszkania, skorzystał z umowy podnajmu, nie reklamował swoich usług. Organizował swoją działalność w porozumieniu z inną osobą- wielokrotnie karaną za czyny z art. 107§ 1 kks.

Przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. G. M. (1) w ustalonym stanie faktycznym mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto czyn oskarżonego był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był znacznie wyższy niż znikomy.

Działaniem swoim oskarżony G. M. (1) wypełnił znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks, gdyż od 10 listopada 2015 r. do 18 grudnia 2015 r. w lokalu w B. przy ul. (...) wspólnie i porozumieniu z Ł. K. (1) urządził gry na automatach B. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz H. (...) bez numeru, wbrew art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540)

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające znaczny stopień społecznej szkodliwości jego czynu ze względu na skutki, które ten czyn wywołuje, a więc uzyskanie korzyści majątkowej z gier hazardowych wbrew przepisom prawa i uszczuplenie w ten sposób finansów Skarbu Państwa.

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął ustabilizowany tryb życia (...).

Sąd na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23§ 1i 3 kks wymierzył oskarżonemu G. M. (1) 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 80 złotych. Orzeczona kara odpowiada przede wszystkim stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Podkreślić, bowiem trzeba, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem kierunkowym (w celu osiągnięcia korzyści) oraz wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Zwrócić uwagę należy również na to, iż wykazał się on świadomą ignorancją wobec obowiązujących przepisów. W oparciu o dochody oskarżonego, jego sytuację rodzinną i majątkową, a także możliwości zarobkowe Sąd ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 80 złotych.

Zgodnie z dyspozycją art. 30 § 1 i § 5 kks Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier B. H. (2) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), (...) bez numeru wraz z ich zawartością szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 01 (k-33 akt) pod pozycjami od 1 do 4 i numerami Drz od (...) do (...).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks i nakazał pobrać od G. M. (1) kwotę 960 złotych tytułem opłaty (por. art. 3 ust. 1 pkt ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983r. Nr 229 poz. 2272 z późn. zm.) Ponadto Sąd zasądził od wymienionego oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 463,66 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na które składają się koszty uzyskania opinii z K., koszty opinii biegłych psychiatrów, a także ryczałt związany z doręczeniem pism w postępowaniu sądowym i przygotowawczym.